

Arrest

nr. 191 787 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U bent geboren in Hilla (provincie Babil) op 8 maart 1986 en woonde hier uw hele leven en liep er ook school tot het vijfde middelbaar. In 2009 bent u getrouwd en in 2010 en 2013 werd u vader van een jongen en een meisje.

Nadat u de school verliet in 2007, bent u beginnen werken in het leger als gewoon soldaat. U werkte er ook samen met het Amerikaanse leger. In 2009 werd u echter bedreigd door leden van het Al Mehdi-leger die u van samenwerking met de Amerikanen beschuldigden waarna u het leger heeft verlaten. U

deed daarna nog verschillende jobs tot u in mei 2011 in dienst ging bij de politie van Hilla. Sinds 2014 maakte u er als chauffeur deel uit van het SWAT-team.

Op 12 juni 2015 kreeg uw eenheid van de directeur van de politie het bevel om iemand te arresteren, namelijk een zekere abu Turab, een belangrijk leider van Kata'ib Hezbollah in Al Hilla. U nam op diezelfde dag deel als chauffeur en alles verliep probleemloos. Jullie brachten abu Turab naar de inlichtingendienst en vertrokken weer.

Diezelfde avond kregen u en uw collega's van het hoofd van jullie eenheid, majoor (raa'ed) Raed, te horen dat abu Turab, gevaarlijk was en dat het om een belangrijke leider van de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah ging. Op 13 juni 2015 vernam u van vrienden dat twee leden van jullie arrestatieteam waren vermoord, vermoedelijk door leden van Kata'ib Hezbollah, namelijk eerste luitenant (mulazzim awal) Amir Ali en politieagent Hamza Khedair. Op 15 juni 2015 bent u teruggekeerd naar uw werk en op 16 juni 2015 heeft u uw ontslag ingediend.

Op 5 juli 2015 kwam u te weten dat nog twee leden van het arrestatieteam waren vermoord, namelijk majoor (raa'ed) Ali Mehsin en gewoon lid Mohammed Semander. Hierbij ging u naar uw hiërarchisch hogergeplaatste in verband met uw ontslag en vernam u dat uw ontslag was geweigerd aangezien men op dat moment door de strijd tegen de terroristische groepering IS (Islamitische Staat) niemand kon missen.

Op 7 juli 2015 werd u opnieuw op uw werk verwacht maar u keerde niet terug. Op 10 juli heeft u uw huis en Irak verlaten. Via de luchthaven van Najaf ging u naar Turkije. Daar heeft u met behulp van andere Irakezen een manier gevonden om de zee over te steken naar de Griekse eilanden en heeft u vervolgens via het Europese vasteland België bereikt op 24 juli 2015. Op 27 juli heeft u een asielaanvraag ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek, in de maand oktober 2015, is de politie naar uw huis gekomen vanwege het feit dat u gezocht wordt voor onwettige afwezigheid en heeft er een huiszoeking gedaan. Enkele maanden later zijn ze opnieuw langsgelopen en hebben ze een tweede huiszoeking gedaan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de fotokopieën van de nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte, fotokopieën van een certificaat van uw opleiding bij het leger in 2007 en van een politieopleiding in 2011, een fotokopie van de aanwervingsbrief van de politie samen met een lijst van aangeworven soldaten met uw naam, een fotokopie van uw werkbadge bij de politie en fotokopieën van een document in verband met uw ontslag bij de politie en twee arrestatiebevelen van de politie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Hilla vervolging vreesde vanwege leden van de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah die u viseren omdat u als chauffeur binnen het SWAT-team deelnam aan de arrestatie van een lokaal leider van deze militie, namelijk abu Turab. Bovendien vreest u vervolging omdat u wegging van bij de politie en dit als onwettige afwezigheid wordt beschouwd.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt ernstig aangetast door het feit dat u opvallend vaag en onwetend bent over een aantal kernaspecten van uw asielaanvraag.

Zo bent u bijvoorbeeld helemaal niet op de hoogte van het feit of na uw vertrek nog mensen van uw SWAT-arrestatieteam zijn bedreigd of vermoord en blijkt u dat niet te hebben nagevraagd (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Wanneer u gevraagd werd of u geïnformeerd had naar hun lot, antwoordde u: Voor mij persoonlijk: ik heb mijn werk verlaten. Voor hen: ik weet het niet. Het is up to them om hun werk te verlaten (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Uw onwetendheid in dit verband en uw schaarse belangstelling voor hoe het uw collega's verging is opmerkelijk aangezien jullie lot nauw met elkaar was verbonden door het feit dat jullie allemaal tot hetzelfde geviseerde arrestatieteam behoorden. U blijkt eveneens bijzonder weinig te weten over wat precies werd ondernomen naar aanleiding van de moord

op uw collega's. Zo gaf u aan dat u zich ook niet meer heeft geïnformeerd naar het onderzoek naar de moord op hen omdat u al was gestopt met werken. U bleek uiteindelijk zelfs niet eens te weten of er naar aanleiding van de moord op uw collega's überhaupt een onderzoek werd gevoerd (CGVS Gehoorverslag, p. 16 en p. 17). In het licht van de door u beweerde vrees en met het oog op de inschatting van uw toekomstig risico kan men echter logischerwijs van u verwachten dat u wel degelijk probeerde informatie in te winnen over een eventueel onderzoek dat naar de moord op uw collega's gevoerd werd. Samenhangend met voorgaande vaststellingen dient nog opgemerkt worden dat uw stelling dat het voor uw collega's zou volstaan om net zoals uzelf hun werk te verlaten ("Het is up tot them", CGVS Gehoorverslag, p. 17) bijzonder merkwaardig is aangezien u op een ander moment aangaf dat zelfs na het verlaten van de politie uw vrees ten aanzien van Kataib Hezbollah bleef bestaan (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Dat voor uzelf de vrees voor de militieleden nog zou gelden na uw ontslag, maar dat voor uw collega's niet zo zou zijn, is allesbehalve logisch en doet verdere afbreuk aan de overtuigingskracht van uw bewering met betrekking tot dergelijke vrees. Wat er ook van zij, uw onwetendheid over en uw schaarse belangstelling voor het lot van uw ex-collega's ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u gerelateerde vervolgingsfeiten.

Het is eveneens tekenend dat u niet blijkt te weten wat de echte naam is van abu Turab en dat u helemaal niet weet wat er met hem is gebeurd na zijn arrestatie (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Wanneer u gevraagd werd of u dan geen informatie had gekregen van de inlichtingendienst aan wie jullie abu Turab na zijn arrestatie hadden overgeleverd, reageerde u verbaasd door te zeggen: De bedreiging was niet van abu Turab zelf. De bedreiging kwam van zijn mensen. Hoe zou abu Turab ons kunnen bedreigen? Hij was bij de inlichtingendienst (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Desalniettemin was het net zijn arrestatie die de leden van de militie waarvan hij aan het hoofd stond ertoe aanzette het SWAT-team te viseren en te wreken en kan men logischerwijze van u verwachten dat u met veel aandacht volgde wat de gevolgen waren van de arrestatie van abu Turab en hoe het hem precies is vergaan. Uw algemene onwetendheid over hem en zijn lot na de arrestatie vergroten dan ook de twijfels bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U wist verder niet of abu Turab als leider van Kata'ib Hezbollah in de Mussayeb-regio naar aanleiding van zijn arrestatie vervangen werd (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Evenmin kon u dé leider of (andere) belangrijke leiders van Kata'ib Hezbollah noemen (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Dat u dergelijke informatie aangaande de militie vanwege wie u vervolging vreesde niet kon verschaffen, werpt verder twijfel op de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

In de marge van bovenstaande moet nog opgemerkt worden dat uw onwetendheid over abu Turab en zijn lot na zijn arrestatie nog treffender zijn aangezien op basis van uw Facebookprofiel kan gesteld worden dat u wel een zekere interesse aan de dag legt voor de milities in uw regio en in Irak. Zo blijkt uit het Facebookprofiel, waarnaar u verweest tijdens uw interview (CGVS Gehoorverslag, p. 8) en waarvan mag aangenomen worden dat het het uwe is aangezien het uw naam draagt, het referenties bevat naar zowel Al Hila als naar Opwijk, uw verblijfplaats in België, en aangezien het uw foto's bevat (zie foto's toegevoegd aan uw administratieve dossier), dat u pagina's over verschillende sjiitische militiegroepen van een "ik-vind-leuk"-icoontje voorzag. Het gaat om meerdere pagina's die verwijzen naar Hashd al Shaabi oftewel Popular Mobilization Forces (de overkoepelende organisatie van sjiitische milities die Deash bestrijden), een pagina van de Al Badr-organisatie in Babil, en een pagina van de sjiitische militie Fayqal Al-Karar (zie foto's toegevoegd aan uw administratieve dossier en extra informatie over de groep). In dit licht is het ook treffend dat u niet kon antwoorden op de vraag ie de algemene leiders zijn van Kata'ib Hezbollah, de militie waarvoor u Irak in de eerste plaats ontvluchtte (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Kortom, de tegenstelling tussen enerzijds uw belangstelling voor de milities die uit uw Facebookprofiel naar voren komt en anderzijds uw onwetendheid in verband met de militie en zijn leden die u volgens uw verklaringen persoonlijk viseerden, zaait nog verdere twijfels bij de betrouwbaarheid van uw verklaringen over de door u gerelateerde vervolgingsfeiten.

Aansluitend met het voorgaande is het ook opmerkelijk dat u nog minstens tot 5 december 2016 lid was van de openbare Facebook-groep die door uzelf werd opgericht in september 2014 en die verwijst naar elitegroepen van de politie van Babil die betrokken zijn bij de operatie rond Jurf Al Sakhar, de stad die eerst door IS was ingenomen en die tussen 24 en 26 oktober werd heroverd door de Iraakse coalitie (zie afdrucken die zijn toegevoegd aan uw administratief dossier en zie ook achtergrondinformatie bij Jurf Al Sakhar). Op de foto's van de groep zijn verschillende personen in zwart uniform te zien, waarbij de kenmerken van SWAT soms duidelijk herkenbaar zijn. Op 13 september 2014 publiceerde u hier ook een foto van uzelf in dergelijk uniform. Het meest recente bericht in de openbare groep is van februari 2016 en verwijst eveneens naar een groep van SWAT. Men kan niet anders dan opmerken dat het in het licht van de dreiging waaraan uzelf en de andere leden van het arrestatieteam van SWAT zijn

blootgesteld, onvoorzichtig is dat u een dergelijke associatie van uw eigen naam met een elite-politiegroep in Babil in stand houdt en publiekelijk zichtbaar houdt. Het lijkt met andere woorden ook weinig overtuigend dat u ook na de door u beschreven gebeurtenissen van juni 2015 deze groep niet zou hebben verwijderd, of op zijn minst niet langer publiekelijk toegankelijk zou hebben gehouden. Hierbij is het overigens het opmerken waard dat één van de leden zichzelf identificeert als Mohammed Semander en dat u hier ook bevriend blijkt te zijn. Het lijkt daarbij niet ondenkbaar dat Mohammed Semander de collega is die u op deze manier identificeert die volgens uw verklaringen zou zijn gedood op 5 juli 2015 naar aanleiding van de arrestatie van abu Turab (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Opvallend hierbij is op het Facebookprofiel van de genaamde Mohammed Semander nog tot en met 23 juli 2015 activiteiten zichtbaar zijn, en dus nog tot na de datum waarop hij zou zijn verdwenen, met name 5 juli (zie toegevoegde afdrukken). Wat er ook van zij, in het licht van bovenstaande vaststellingen is het in stand houden van de openbare Facebookgroep met verwijzingen naar de SWAT-politiegroep van Babil op zijn minst opmerkelijk en versterkt het de al bestaande twijfels bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat u werkelijk voor uw leven hoefde te vrezen omdat u als chauffeur deelnam aan de arrestatie van een belangrijk leider van Kata'ib Al Hezbollah, noch aan het feit dat om die redenen collega's werden vermoord.

Aangezien geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat uw leven in gevaar was bij het SWAT-team van de politie kan evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat u omwille van die reden uw ontslag zou hebben aangeboden bij de politie en dat men vervolgens dat ontslag zou hebben geweigerd (DVZ Verklaringen 3.5 en CGVS Gehoorverslag pp. 15-16). Evenmin is het in die zin geloofwaardig dat men vervolgens een onderzoekcomité naar u zou hebben opgericht en dat men u na uw vertrek nog twee keer zou zijn komen zoeken bij uw thuis.

Uw verklaringen aangaande uw ongewettigde afwezigheid bij de politie en de strafrechtelijke vervolging die hieruit zou voortvloeien worden overigens nog verder in twijfel getrokken door het feit dat blijkt dat u zich niet meer verder heeft geïnformeerd naar hoe het dan is afgelopen met het onderzoek naar u hieromtrent. Zo blijkt dat u niet meer naar de verdere stand van zaken heeft gevraagd bij uw schoonbroer, naar eigen zeggen omdat die laatste niet in het politiekantoor zelf werkte, maar wel in een andere plaats, met name in het stadhuis (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Nochtans was uw schoonbroer wel in staat geweest u de gevraagde documenten in verband met de ongewettigde afwezigheid te bezorgen (CGVS Gehoorverslag, p. 10), en het is dan ook weinig overtuigend dat u hem niet verder als informatiekanaal zou hebben benut om te informeren naar de stand van zaken van het onderzoek tegen u in Irak.

Voor zover er toch nog sprake zou zijn van een niet-officiële afwezigheid bij de politie waarvan u het echter door uw bedrieglijke verklaringen onmogelijk maakt de ware toedracht vast te stellen, en voor zover dit als ongewettigde afwezigheid zou kunnen worden aanzien, moeten hoe dan ook kanttekeningen gemaakt worden met betrekking tot de vrees die u hierover uit. Zo stelde u dat u bij terugkeer van Irak vreest beschuldigd te worden van landverraad en "misschien onthoofd of geëxecuteerd" te worden (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Uit de beschikbare informatie waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel (zie in dit verband de tekst die werd toegevoegd aan het administratieve dossier: "COI-Focus: Irak: Politie – desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code fort he Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassing") . Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Uw

verklaring dat voor u zwaardere straffen zouden gelden dan normaal omdat u het land in een noodsituatie in de steek liet, kan hierbij niet als afdoende verklaring worden beschouwd (CGVS Gehoorverslag, p. 17). De eerder vermelde informatie in verband met ongewettigde afwezigheid bij de politie in Irak neemt immers eveneens de periode tot november 2015 in beschouwing toen Irak al volop was verwickeld in de strijd tegen Daesh. De informatie houdt met andere woorden rekening met de periode waarin u zelf de politie al had verlaten en ze maakt geen melding van een strengere aanpak voor wie in die periode ongewettigd wegbleef zonder zich daarbij schuldig te maken aan andere strafbare feiten, zoals ook voor u het geval was.

Hierbij komt nog dat in één van de twee arrestatiebevelen die u voorlegde om de verklaringen over uw ongewettigde afwezigheid te ondersteunen, hoe dan ook enkel wordt verwezen naar artikel vijf van de eerder vermelde Internal Security Forces Penal Code. Dat artikel voorziet uitsluitend in een straf van maximaal een jaar (zie "COI-Focus: Irak: Politie – desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code fort he Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassing", p. 4: "Artikel 5 bepaalt dat politielui die ongewettigd afwezig zijn een straf opgelegd krijgen van minder dan zes maanden. Indien een dergelijke afwezigheid zich herhaalt, bedraagt de maximale straf één jaar gevangenisstraf"). Voor beide documenten die u neerlegt rond de ongewettigde afwezigheid geldt overigens dat zij ten hoogste zouden kunnen ondersteunen dat de politie naar u op zoek is vanwege een ongewettigde afwezigheid, maar dat zij niets zeggen over de aanleiding voor uw vertrek noch een definitieve uitspraak bevatten over de toepassing van de voornoemde straf van artikel vijf uit de Internal Security Forces Penal Code. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat beide documenten fotokopieën zijn, waardoor hun authenticiteit hoe dan ook niet kan worden nagegaan. Het is overigens ook een feit dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), wat nog verder afbreuk doet aan de betrouwbaarheid ervan.

Omwille van het geheel van bovenstaande redenen kan in geval van ongewettigde afwezigheid (waarvan zoals eerder vermeld de ware toedracht niet kan worden vastgesteld als gevolg van uw bedrieglijke verklaringen) hoe dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Aangaande een eventuele vrees voor vervolging omwille van uw profiel als politieagent, dient verder opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonbaar is en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Een aantal documenten (uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de fotokopieën van de nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte) staven uw

identiteit en die van uw gezin maar die stond verder niet ter discussie. Documenten van het leger en van de politie ondersteunen uw bewering dat u in het leger en bij de politie was aangeworven (fotokopieën van een certificaat van uw opleiding bij het leger in 2007 van een politieopleiding in 2011, een fotokopie van de aanwervingsbrief van de politie van 2011 samen met een lijst van de aangeworven soldaten met uw naam, twee overplaatsingsbevelen), maar ook deze zaken werd hier niet in vraag gesteld.

Met de brief waarin uw dienst aan de directie van SWAT vraagt een onderzoekcomité in te stellen in verband met uw aanvraag tot ontslag, kan ten hoogste geïllustreerd worden dat u een aanvraag tot ontslag deed, maar het zegt niets over de aanleiding van dit ontslag, noch over het feit of het ontslag al dan niet aanvaard werd. Ook in dit geval dient overigens vastgesteld te worden dat het om een fotokopie gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Er moet ook opnieuw verwezen worden naar de wijdverbreide mogelijkheden in Irak om via fraude en corruptie valse documenten te verkrijgen, waardoor de bewijswaarde van dergelijk document hoe dan ook nog verder afneemt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Babil te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het PR CGVS), van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)*”. Verzoeker is tevens van oordeel “*dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een kennelijke fout heeft begaan bij de interpretatie van de artikelen 1 en verder van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en haar Aanvullende Protocolen van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen*”.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 26 van het PR CGVS *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel

risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Hilla vervolging vreesde vanwege leden van de sjiiitische militie Kataib Hezbollah die u viseren omdat u als chauffeur binnen het SWAT-team deelnam aan de arrestatie van een lokaal leider van deze militie, namelijk abu Turab. Bovendien vreest u vervolging omdat u wegging van bij de politie en dit als onwettige afwezigheid wordt beschouwd.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig aangetast door het feit dat u opvallend vaag en onwetend bent over een aantal kernaspecten van uw asielrelaas.

Zo bent u bijvoorbeeld helemaal niet op de hoogte van het feit of na uw vertrek nog mensen van uw SWAT-arrestatieteam zijn bedreigd of vermoord en blijkt u dat niet te hebben nagevraagd (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Wanneer u gevraagd werd of u geïnformeerd had naar hun lot, antwoordde u: Voor mij persoonlijk: ik heb mijn werk verlaten. Voor hen: ik weet het niet. Het is up to them om hun werk te verlaten (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Uw onwetendheid in dit verband en uw schaarse belangstelling voor hoe het uw collega's verging is opmerkelijk aangezien jullie lot nauw met elkaar was verbonden door het feit dat jullie allemaal tot hetzelfde geviseerde arrestatieteam behoorden. U blijkt eveneens bijzonder weinig te weten over wat precies werd ondernomen naar aanleiding van de moord

op uw collega's. Zo gaf u aan dat u zich ook niet meer heeft geïnformeerd naar het onderzoek naar de moord op hen omdat u al was gestopt met werken. U bleek uiteindelijk zelfs niet eens te weten of er naar aanleiding van de moord op uw collega's überhaupt een onderzoek werd gevoerd (CGVS Gehoorverslag, p. 16 en p. 17). In het licht van de door u beweerde vrees en met het oog op de inschatting van uw toekomstig risico kan men echter logischerwijs van u verwachten dat u wel degelijk probeerde informatie in te winnen over een eventueel onderzoek dat naar de moord op uw collega's gevoerd werd. (...) Wat er ook van zij, uw onwetendheid over en uw schaarse belangstelling voor het lot van uw ex-collega's ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u gerelateerde vervolgingsfeiten.

Het is eveneens tekenend dat u niet blijkt te weten wat de echte naam is van abu Turab en dat u helemaal niet weet wat er met hem is gebeurd na zijn arrestatie (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Wanneer u gevraagd werd of u dan geen informatie had gekregen van de inlichtingendienst aan wie jullie abu Turab na zijn arrestatie hadden overgeleverd, reageerde u verbaasd door te zeggen: De bedreiging was niet van abu Turab zelf. De bedreiging kwam van zijn mensen. Hoe zou abu Turab ons kunnen bedreigen? Hij was bij de inlichtingendienst (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Desalniettemin was het net zijn arrestatie die de leden van de militie waarvan hij aan het hoofd stond ertoe aanzette het SWAT-team te viseren en te wreken en kan men logischerwijze van u verwachten dat u met veel aandacht volgde wat de gevolgen waren van de arrestatie van abu Turab en hoe het hem precies is vergaan. Uw algemene onwetendheid over hem en zijn lot na de arrestatie vergroten dan ook de twijfels bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U wist verder niet of abu Turab als leider van Kata'ib Hezbollah in de Mussayeb-regio naar aanleiding van zijn arrestatie vervangen werd (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Evenmin kon u dé leider of (andere) belangrijke leiders van Kata'ib Hezbollah noemen (CGVS Gehoorverslag, p. [17]). Dat u dergelijke informatie aangaande de militie vanwege wie u vervolging vreesde niet kon verschaffen, werpt verder twijfel op de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

In de marge van bovenstaande moet nog opgemerkt worden dat uw onwetendheid over abu Turab en zijn lot na zijn arrestatie nog treffender zijn aangezien op basis van uw Facebookprofiel kan gesteld worden dat u wel een zekere interesse aan de dag legt voor de milities in uw regio en in Irak. Zo blijkt uit het Facebookprofiel, waarnaar u verweest tijdens uw interview (CGVS Gehoorverslag, p. 8) en waarvan mag aangenomen worden dat het het uwe is aangezien het uw naam draagt, het referenties bevat naar zowel Al Hila als naar Opwijk, uw verblijfplaats in België, en aangezien het uw foto's bevat (zie foto's toegevoegd aan uw administratieve dossier), dat u pagina's over verschillende sjiitische militiegroepen van een "ik-vind-leuk"-icoontje voorzag. Het gaat om meerdere pagina's die verwijzen naar Hashd al Shaabi oftewel Popular Mobilization Forces (de overkoepelende organisatie van sjiitische milities die Deash bestrijden), een pagina van de Al Badr-organisatie in Babil, en een pagina van de sjiitische militie [Faylaq] Al-Karar (zie foto's toegevoegd aan uw administratieve dossier en extra informatie over de groep). In dit licht is het ook treffend dat u niet kon antwoorden op de vraag ie de algemene leiders zijn van Kata'ib Hezbollah, de militie waarvoor u Irak in de eerste plaats ontvluchtte (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Kortom, de tegenstelling tussen enerzijds uw belangstelling voor de milities die uit uw Facebookprofiel naar voren komt en anderzijds uw onwetendheid in verband met de militie en zijn leden die u volgens uw verklaringen persoonlijk viseerden, zaait nog verdere twijfels bij de betrouwbaarheid van uw verklaringen over de door u gerelateerde vervolgingsfeiten.

Aansluitend met het voorgaande is het ook opmerkelijk dat u nog minstens tot 5 december 2016 lid was van de openbare Facebook-groep die door uzelf werd opgericht in september 2014 en die verwijst naar elitegroepen van de politie van Babil die betrokken zijn bij de operatie rond Jurf Al Sakhar, de stad die eerst door IS was ingenomen en die tussen 24 en 26 oktober werd heroverd door de Iraakse coalitie (zie afdrucken die zijn toegevoegd aan uw administratief dossier en zie ook achtergrondinformatie bij Jurf Al Sakhar). Op de foto's van de groep zijn verschillende personen in zwart uniform te zien, waarbij de kenmerken van SWAT soms duidelijk herkenbaar zijn. Op 13 september 2014 publiceerde u hier ook een foto van uzelf in dergelijk uniform. Het meest recente bericht in de openbare groep is van februari 2016 en verwijst eveneens naar een groep van SWAT. Men kan niet anders dan opmerken dat het in het licht van de dreiging waaraan uzelf en de andere leden van het arrestatieteam van SWAT zijn blootgesteld, onvoorzichtig is dat u een dergelijke associatie van uw eigen naam met een elite-politiegroep in Babil in stand houdt en publiekelijk zichtbaar houdt. Het lijkt met andere woorden ook weinig overtuigend dat u ook na de door u beschreven gebeurtenissen van juni 2015 deze groep niet zou hebben verwijderd, of op zijn minst niet langer publiekelijk toegankelijk zou hebben gehouden. Hierbij is het overigens het opmerken waard dat één van de leden zichzelf identificeert als Mohammed Semander en dat u hier ook bevriend blijkt te zijn. Het lijkt daarbij niet ondenkbaar dat Mohammed Semander de collega is die u op deze manier identificeert die volgens uw verklaringen zou zijn gedood

op 5 juli 2015 naar aanleiding van de arrestatie van abu Turab (CGVS Gehoorverslag, p. 12). (...)Wat er ook van zij, in het licht van bovenstaande vaststellingen is het in stand houden van de openbare Facebookgroep met verwijzingen naar de SWAT-politiegroep van Babil op zijn minst opmerkelijk en versterkt het de al bestaande twijfels bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat u werkelijk voor uw leven hoefde te vrezen omdat u als chauffeur deelnam aan de arrestatie van een belangrijk leider van Kata'ib Al Hezbollah, noch aan het feit dat om die redenen collega's werden vermoord.

Aangezien geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat uw leven in gevaar was bij het SWAT-team van de politie kan evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat u omwille van die reden uw ontslag zou hebben aangeboden bij de politie en dat men vervolgens dat ontslag zou hebben geweigerd (DVZ Verklaringen 3.5 en CGVS Gehoorverslag pp. 15-16). Evenmin is het in die zin geloofwaardig dat men vervolgens een onderzoekcomité naar u zou hebben opgericht en dat men u na uw vertrek nog twee keer zou zijn komen zoeken bij uw thuis.

Uw verklaringen aangaande uw ongewettigde afwezigheid bij de politie en de strafrechtelijke vervolging die hieruit zou voortvloeien worden overigens nog verder in twijfel getrokken door het feit dat blijkt dat u zich niet meer verder heeft geïnformeerd naar hoe het dan is afgelopen met het onderzoek naar u hieromtrent. Zo blijkt dat u niet meer naar de verdere stand van zaken heeft gevraagd bij uw schoonbroer, naar eigen zeggen omdat die laatste niet in het politiekantoor zelf werkte, maar wel in een andere plaats, (...) (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Nochtans was uw schoonbroer wel in staat geweest u de gevraagde documenten in verband met de ongewettigde afwezigheid te bezorgen (CGVS Gehoorverslag, p. 10), en het is dan ook weinig overtuigend dat u hem niet verder als informatiekanaal zou hebben benut om te informeren naar de stand van zaken van het onderzoek tegen u in Irak.

Voor zover er toch nog sprake zou zijn van een niet-officiële afwezigheid bij de politie waarvan u het echter door uw bedrieglijke verklaringen onmogelijk maakt de ware toedracht vast te stellen, en voor zover dit als ongewettigde afwezigheid zou kunnen worden aanzien, moeten hoe dan ook kanttekeningen gemaakt worden met betrekking tot de vrees die u hierover uit. Zo stelde u dat u bij terugkeer van Irak vreest beschuldigd te worden van landverraad en "misschien onthoofd of geëxecuteerd" te worden (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Uit de beschikbare informatie waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel (zie in dit verband de tekst die werd toegevoegd aan het administratieve dossier: "COI-Focus: Irak: Politie – desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code fort he Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassing") . Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Uw verklaring dat voor u zwaardere straffen zouden gelden dan normaal omdat u het land in een noodsituatie in de steek liet, kan hierbij niet als afdoende verklaring worden beschouwd (CGVS Gehoorverslag, p. 17). De eerder vermelde informatie in verband met ongewettigde afwezigheid bij de politie in Irak neemt immers eveneens de periode tot november 2015 in beschouwing toen Irak al volop was verwickeld in de strijd tegen Daesh. De informatie houdt met andere woorden rekening met de periode waarin u zelf de politie al had verlaten en ze maakt geen melding van een strengere aanpak voor wie in die periode ongewettigd wegbleef zonder zich daarbij schuldig te maken aan andere strafbare feiten, zoals ook voor u het geval was.

Hierbij komt nog dat in één van de twee arrestatiebevelen die u voorlegde om de verklaringen over uw ongewettigde afwezigheid te ondersteunen, hoe dan ook enkel wordt verwezen naar artikel vijf van

de eerder vermelde Internal Security Forces Penal Code. Dat artikel voorziet uitsluitend in een straf van maximaal een jaar (zie "COI-Focus: Irak: Politie – desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code fort he Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassing", p. 4: "Artikel 5 bepaalt dat politielui die ongewettigd afwezig zijn een straf opgelegd krijgen van minder dan zes maanden. Indien een dergelijke afwezigheid zich herhaalt, bedraagt de maximale straf één jaar gevangenisstraf"). Voor beide documenten die u neerlegt rond de ongewettigde afwezigheid geldt overigens dat zij ten hoogste zouden kunnen ondersteunen dat de politie naar u op zoek is vanwege een ongewettigde afwezigheid, maar dat zij niets zeggen over de aanleiding voor uw vertrek noch een definitieve uitspraak bevatten over de toepassing van de voornoemde straf van artikel vijf uit de Internal Security Forces Penal Code. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat beide documenten fotokopieën zijn, waardoor hun authenticiteit hoe dan ook niet kan worden nagegaan. Het is overigens ook een feit dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), wat nog verder afbreuk doet aan de betrouwbaarheid ervan.

Omwille van het geheel van bovenstaande redenen kan in geval van ongewettigde afwezigheid (waarvan zoals eerder vermeld de ware toedracht niet kan worden vastgesteld als gevolg van uw bedrieglijke verklaringen) hoe dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Aangaande een eventuele vrees voor vervolging omwille van uw profiel als politieagent, dient verder opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonbaar is en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Een aantal documenten (uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de fotokopieën van de nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte) staven uw identiteit en die van uw gezin maar die stond verder niet ter discussie. Documenten van het leger en van de politie ondersteunen uw bewering dat u in het leger en bij de politie was aangeworven (fotokopieën van een certificaat van uw opleiding bij het leger in 2007 van een politieopleiding in 2011, een fotokopie van de aanwervingsbrief van de politie van 2011 samen met een lijst van de aangeworven soldaten met uw naam, twee overplaatsingsbevelen), maar ook deze zaken werd hier niet in vraag gesteld.

Met de brief waarin uw dienst aan de directie van SWAT vraagt een onderzoekcomité in te stellen in verband met uw aanvraag tot ontslag, kan ten hoogste geïllustreerd worden dat u een aanvraag tot ontslag deed, maar het zegt niets over de aanleiding van dit ontslag, noch over het feit of het ontslag al dan niet aanvaard werd. Ook in dit geval dient overigens vastgesteld te worden dat het om een

fotokopie gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Er moet ook opnieuw verwezen worden naar de wijdverbreide mogelijkheden in Irak om via fraude en corruptie valse documenten te verkrijgen, waardoor de bewijswaarde van dergelijk document hoe dan ook nog verder afneemt.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers theoretische overwegingen met betrekking tot tal van rechtsregels en beginselen, waaronder rechtsregels en -beginselen waarvan de schending *in casu* wordt aangevoerd, zijn van algemene aard en kunnen op geen enkele wijze afbreuk doen aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

De uitleg dat verzoeker uit zelfbescherming besloot om zich volledig te distantiëren van zijn job en het hele politiegebeuren en geen vragen stelde over de gevolgen van de arrestatie van Abu Turab, de aanleiding van zijn vermeende problemen met de militie Kata'ib Hezbollah, kan niet overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 16 juni 2015, drie dagen nadat hij vernam dat twee leden van het team betrokken bij de arrestatie van Abu Turab waren vermoord, zijn ontslag aanvroeg. Pas nadat hij op 5 juli 2015 het nieuws vernam van de moord op twee andere leden van zijn team en daarna te horen kreeg dat het ministerie zijn ontslag weigerde, besloot hij zijn werk op 7 juli 2015 effectief te verlaten. Aldus blijkt dat verzoeker nog voldoende lang in zijn werkomgeving vertoefde om via zijn directe overste, die hij had kunnen overtuigen van de noodzaak van zijn ontslag, of andere interne kanalen inlichtingen te bekomen over de verdere ontwikkelingen in het dossier van Abu Turab en de daaraan gerelateerde moord op zijn collega's (stuk 6, gehoorverslag, p. 12, 15, 16). De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker die gelegenheid niet te baat zou hebben genomen uit veiligheidsoverwegingen aangezien toch mag worden verwacht dat wie zich bedreigd voelt de informatiebronnen waar hij vanuit zijn functie toegang toe heeft aanspreekt om zich een zo goed mogelijk beeld te vormen van deze dreiging.

Het argument dat verzoeker als chauffeur binnen het SWAT-team geen specifieke militaire taken had en daardoor ook een beperktere kennis van de personen die door het team worden gearresteerd, neemt niet weg dat verzoeker blijkens zijn verklaringen een volwaardig lid van het SWAT-team was met een specifiek militaire graad, met name vice-korporaal (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8, 10). Zelfs indien kan worden aangenomen dat hij als chauffeur geen directe toegang had tot informatie over de achtergrond van de personen die mede door zijn toedoen werden gearresteerd, is het niet aannemelijk dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om op een of andere manier, desnoods via informele weg, te weten te komen wat er is gebeurd met Abu Turab na diens arrestatie, noch dat het politiedirectoraat haar personeelsleden niet zou inlichten over dreigingen waar zij zelf het voorwerp van uitmaken. Dat verzoeker als chauffeur het recht niet had om deze informatie te krijgen, is dan ook een loze bewering die bovendien louter *post factum* wordt aangevoerd.

Aan verzoekers bewering dat hij alle contact met de politiediensten tracht te vermijden en geen andere contactpersonen kan mobiliseren om hem op de hoogte te houden van de aanklacht wegens desertie, aangezien deze niets te maken hebben met de politiediensten, wordt in ernstige mate afbreuk gedaan door zijn verklaring nog steeds contact te hebben met collega's die dicht bij hem stonden (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Het houdt overigens geen steek dat eventuele contactpersonen als medeplichtigen van verzoeker zouden worden gestraft louter en alleen omdat ze inlichtingen inwinnen omtrent de stand van zaken van het desertiedossier.

Waar verzoeker opmerkt dat de artikelen 28 en 29 van de Penal Military Code de doodstraf opleggen voor desertie in tijden van oorlog, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier en dat verzoeker zelf geen informatie voegt die op het tegendeel wijst.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee bijkomende documenten in verband met zijn vroegere job (stuk 4). De Raad stelt vast dat deze documenten niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het wijzen op eerdere verklaringen en eerder neergelegde stukken. Als dusdanig wordt echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in zijn land van herkomst wordt vervolgd door Kata'ib Hezbollah wegens zijn bijdrage aan de arrestatie van een hooggeplaatste lokale leider van deze militie, noch dat hij door de autoriteiten strafrechtelijk wordt vervolgd omwille van zijn ongewettigde afwezigheid bij de politie.

Waar verzoeker wijst op zijn risicoprofiel als werknemer bij de politie en lid van het SWAT-team, stelt de Raad vast dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd:

*"(...) Aangaande een eventuele vrees voor vervolging omwille van uw profiel als politieagent, dient verder opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonbaar en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk. (...)"

Uit bovenstaande passages blijkt dat noch in de bestreden beslissing, noch in de informatie aanwezig in het administratief dossier wordt besloten dat politieagenten in Irak geen gevaar lopen. Er wordt in tegendeel bevestigd dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, zoals ook blijkt uit de informatie die door verzoeker wordt gevoegd. Echter, het aanhalen van algemene informatie omtrent verzoekers risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De in dit verband aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

De per aanvullende nota van 23 augustus 2017 bijgebrachte stukken kunnen aan bovenstaande appreciatie van verzoekers asielrelaas niets wijzigen. Het betreft enerzijds een verstekvonnis van een militaire rechtbank van 21 juni 2016 waarin verzoeker zou worden veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf wegens desertie en anderzijds een arrestatiebevel van 28 december 2016 waarin leden van de (gerechtelijke) politie worden gemachtigd om verzoeker te arresteren. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen originele documenten voorlegt maar slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Nog daargelaten de vaststelling dat het verstekvonnis niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker reeds in juni 2016 bij verstek zou zijn veroordeeld wegens zijn ongewettigde afwezigheid maar daar bijna vijf maanden later ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog niet van op de hoogte zou zijn geweest, mede gelet op de contacten die hij nog zou hebben gehad met vroegere collega's (stuk 6, gehoorverslag, p. 8, 17). Minstens mag van verzoeker worden verwacht dat hij

verduidelijkt waarom hij niet in staat was om dit stuk op een eerder moment in zijn procedure neer te leggen en wat ervoor heeft gezorgd dat hij het meer dan een jaar na de datum van opstelling alsnog neerlegt, *quod non*. Wat betreft het arrestatiebevel dient eveneens te worden opgemerkt dat verzoeker niet toelicht waarom hij dit bijna acht maanden na de datum waarop het werd uitgevaardigd neerlegt, noch op welke wijze hij dit in handen gekregen heeft, mede gelet op zijn bewering alle contact met de politiediensten te mijden.

Documenten beschikken hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvragen ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvragen worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers aanvragen te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 11 augustus 2017 en dat opgenomen werd in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak*” van 18 juli 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in

aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals bijgebracht door verweerder met een aanvullende nota en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Babil onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Babil militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Babil niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Babil niet naar Babil kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Babil en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij van 11 augustus 2017 verder terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio’s in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie] Babil te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om (...) drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

(...)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-

Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

(...)

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet allen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie aangaande de veiligheidssituatie in Babil die ouder is dan de recente informatie vervat in voormelde COI Focus van 18 juli 2017. Hij doet echter aan bovenstaande analyse geen afbreuk, noch aan de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Babil geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. De stelling dat hij wellicht via Centraal-Irak naar Zuid-Irak zal moeten reizen wordt eveneens weerlegd in voormelde COI Focus aangezien hieruit blijkt dat Irak over internationale luchthavens in Basra en Najaf beschikt dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn en dat personen die naar Irak wensen terug te keren via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak kunnen reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen. De in dit verband aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF